

KIS LAP

RÓZSIKA VÁLASZTÁSA. (lásd 99. l.)

si.

szepetér 6. sz.

7. sz.

NELLIKE.

Elbeszélés gondatlan kis gyermekek számára.

HETEDIK CZIKK.

(Vége.)

BARNÁNÉ asszony Nellike hangjára egészen összeresztett és ijedten kiáltott fel: „Ah! szegény gyermek! egészen megfeledeztem róla.“

Mert akárhogy nem hitte is Nellike, anyja bizony meglátta őt a szekrényben, szándékosan csukta be az ajtót és vitte el a kulcsot; azt hitte, hogy fél óra múlva hazatér és ez a rövid fogság nem fog ártani a nyugtalan kis leánynak. Még mosolygott magában, mikor távozva arra gondolt, milyen kellemetlen meglepetés lesz az Nelli kisasszony számára, ha becsukva találja magát; és milyen leczkét fog majd neki adni, mielőtt kieresztené.

Hanem mindezeket csakhamar elfeledte, mikor megérkezett azon barátnéjához, kit meglátogatott. Ez egy özvegy asszony volt s most könyezve és aggódva ült sulyosan beteg egyetlen gyermeke ágyánál. Barnáné vigasztalni kezdte, de azt is látta, hogy itt a beszéd nem ér semmit, hanem orvos után kell látni, a beteg magára hagyni nem lehetett. Barnáné asszony tehát maga ment el az orvosért; azután megint a gyógyszertárba is elment és orvosságot hozott.

„A sirás nem segít“, szolt szomorkodó barátnéjához, ámbár ő maga

is alig tudta visszatartani könnyeit; „ne sirj hát kedvesem. A gyermek majd jobban lesz, csak pontosan be kell neki adni az orvosságot; az orvos holnap reggel megint eljő, majd én is eljövök és gondoskodom róla, ha valamire szükséged lesz. Most késő van, haza kell már mennem. Isten veled.“

Mindez természetesen sok időbe került, úgy, hogy késő volt, mire haza jutott s az alatt egészen megfeledezett Nellikéről; most tehát, mikor hangját hallotta és eszébe jutott, mennyi idő óta van már a kis leány bezárva, valósággal megijedt, elfelejtette haragját és aggodalmasan szolt: „Óh, szegény kis leányom! bizonynyal egészen megdermedtél ebben a hidegben!“

Nellike, hála Boriska gondoskodásának, meg nem fagyott ugyan, hanem örült, hogy végre kijuthatott a szekrényből; lecsüggesztett fővel ment a konyhába s a tűzhely mellé ült, szégyenkedve és pirulva. Az öreg czicza pedig felugrott s odatartotta arcához fényes orrát, mintha kérdezte volna: „No's, kedves kisasszony, hogy tetszett önnek a szekrényben? Hejh! bárcsak én lehettem volna ott!“

Barnáné egyet-mást rendezgetni kezdett a konyhában. Nellike attól félt, hogy anyja majd erősen meg fogja dorgálni; de Barnáné asszony csak anynyit mondott, hogy a fogság maga elég büntetés volt a csintalanságért; nem akarja mással is büntetni, mert

látja,
köny
N
rejtett
este,
ölelte

„
jobb
gonda
de ig

É

Másna
és ké
kell e
ni, va
megta
nehéz
jó és
félle

végze

okozo

hogy

káról

zon k

épen

elérh

asztal

Igy a

ismét

s bár

sacska

masa

A

változ

hogy

iránta

ha ös

rot va

menn

látja, hogy Nellike maga is szégyenli könnyelmű tettét.

Nellike a czicza bajusza közé rejtette arcát és hallgatott. Hanem este, mielőtt aludni ment volna, megölelte anyját és könnyezve szólt:

„Kedves jó anyám, én ezentul jobb leány leszek; tudom, hogy eddig gondatlan voltam, pajkos és szeles; de igyekezni fogok javulni.“

És Nellike megtartotta szavat. Másnap reggel oda ment Boriskához és kérte, mutatná meg neki, hogy kell ezt vagy azt csinálni, főzni, mosni, varrni stb. Sokáig tartott, míg megtanulta és kivált eleintén nagyon nehezeire is esett; de Boriska igen jó és türelmes volt. Nelli sokszor tizféléhez is hozzáfogott és egyet sem végzett be, úgy hogy inkább bajt okozott; de Boriska mindig biztatta, hogy majd beszél még neki Károlykáról és a kis babáról, csak vigyázzon kissé jobban, ne tegye a tejet épen oda, hol a czicza legkönnyebben elérheti, a poharat, csészét pedig az asztal szélére, honnan könnyen leesik. Így aztán Nellike tanult és felejtett és ismét megtanult sok hasznos munkát s bár eleintén sokat tört, rontott: lasscskán mindig ügyesebb és szorgalmasabb lett.

Anyja oly nagy örömmel látta a változást, melyen a kis leány átment, hogy egészen türelmes és szelíd lett iránta és nem nagyon haragudott, még ha össze is tört Nellike egy-egy csuprot vagy poharat; mert látható volt, mennyire igyekszik lehetőleg jól végezni

mindent. Néha nevetve mondta Barnáné asszony, hogy abban a szekrény-bizonyosan valami jó tündér lakik, mert, mióta Nellike benne volt, egészen megváltozott. Lassan és nehezen ment ugyan a javulás, de később aztán könnyebben haladt, úgy, hogy idővel Nellike olyan derék, szorgalmas, ügyes és engedelmes leányka lett, hogy alig lehetett ráismerni a hajdani gondatlan gyermekre.

Évek múlva, mikor már nagy leány lett, sokat nevetett a szekrényben töltött fogság felett, ha találkozott Boriskával, kit Károly feleségül vett és ki boldogul élt szép virágos kert közepén egy fehér házikóban, hol Nelli őt gyakran meglátogatta.

RÓZSIKA VÁLASZTÁSA.

(Képpel a czimlapon.)

JÖSZTE hamar Rózsikám
Itt a himes tulipán.
Az én bokrétaban
Nézd mennyi virág van.

Látod, ez az egyike,
Ez a kedves gyöngyike:
Ebolyá a másik
Harmadik a jáczint.

Virágsz'lom Rózsikám
Azt mondom én igazán:
Válaszd Rózsa válaszd
Válaszd a — druszádat!

HALADÁS.

Olvas, ír is már Ilonka —
S megszorítva az eszét,
Egyedül csak az a gondja :
Miről írjon kis mesét ?
Kis mesét a kis madárról
Kis tündérek országáról.

Szöve

MADÁR-ÉTETÉS.

Szövege a „Kis LAP”-ból.

Dallamát szerzé KÖHÁNYI SÁMUEL.

Könnyeden.

mf Pi - pi ma-dár re-pülj i - de hoz-zám, Van szá-mod-ra

kis kö-töm-ben mor - zsám. Sha jól lak-tál a mor-zsám-mal

szol - gám, a bo-kor-ból, a bo-kor-ból da-lold el a

nó - tám, a bo-kor-ból, a bo-kor-ból da-lold el a

nó - tám! *p* Pi-pi ma-dár, pi, pi, pi, pi - pi ma - dár,

pi, pi, pi, pi - pi ma-dár, pi, pi, pi, pi-pi ma-dár

pi. pi, pi!

ELBESZÉLÉSEK A KANDALLÓ MELLETT.

I. — A barna-szoknyás leánya.

„Légy csendesen!“ szólta Ilka, lábujjhegyen lépve ki a tornácra, hol két erősen beburkolt gyermek állott; „nem szabad zajt csinálnunk, mert mama beteg. De azért nagyon örvendek, hogy eljöttetek. Az én szobámban pompás tűz pattog a kandallóban, menjünk oda.“ És kézen fogva vendégeit, elvezette a szobába, hol már három vendég volt s Ilka, mint házi kisasszony, bemutatta vendégeit egymásnak.

„Ez itt az én kedves barátném Margit“, szólta arra mutatva, kit épen most bevezetett; „ez pedig, a ki vele jött, testvére Laczi; a főutcában laknak, a nagy házban, tudjátok?“

„Óh, ismerem azt a nagy házat,“ szólta egy kis fiú, ki a kandalló előtt ült; „az udvaron egy nagy tó van, közepén szép kis szigettel; sokszor benéztem a kapun, mikor iskolából jöttem haza.“

„Igen ott lakunk,“ szólta Laczi.

„Most meg ezeket mutatom be nektek“, folytatta Ilka, Margithoz fordulva: „Ez Fánika, jó barátném, ez Károly, az ő rokona, ez pedig Alice, kinek atyja igen jó barátja atyámnak s így szintén meghívtam névnapom ünnepére.“

Ezután a hat gyermek kezet szoritott egymással és letelepedett a kandalló körül, ki székre, ki meg egy nagy kalap-dobozra.

„No's, már most mit mit csináljunk?“ szólta Ilka. „Zajos játékot nem szabad játszánunk, mert édes anyám beteg. El is akartuk halasztani a dolgot holnapra, de mama azt mondta, hogy mégis jobb, ha ma jöttök, mert holnap talán egyik vagy másik nem jöhetne és ezt én nagyon sajnáltam volna; nagyon örülök, hogy most itt vagytok mindnyájan. Hanem hát mit csináljunk?“

„Mondjunk el történeteket!“ szólta Margitka.

„Történeteket? Milyeneket? Talán, a mit magunk kigondoltunk? Én soha sem tudnék semmit kigondolni; hanem ha ti talán betanultatok valamit, — nem bánom,“ mondá Ilka.

„Mondjunk el olyasmit, a mi magunkkal történt meg,“ szólta Janesika. „Hozzánk sokszor jön egy nagynénem, és mindig olyan dolgokat beszél, a mik vele történtek, és ez olyan érdekes! Én gyakran kezemben tartom a könyvet és tanulni akarok, de nem tudok, mert mindig rá figyelek.“

„Nem tudnál elmondani valamit, a mit tőle hallottál?“ kérde Ilka.

„Bizony én nem tudom elbeszélni, mert csak arra emlékszem, hogy egy rokona nagyon rosszul bánt vele, aztán meg is csalták, úgy hogy elvesztette pénzét; hanem többet nem tudnék elmondani.“

„Ez nem történet, ennek sem eleje, sem vége,“ szolt Károly.

„Ugy hát mondj te egyet,“ szolt Fánika.

„Mondok is, csak kissé gondolkoznom kell, mert már nem emlékezem mindenre. Addig meséljen más valaki.“

„Ha saját magunkról beszélhetünk, ugy én is tudok egy igaz történetet Matildről, ki velem volt a növeldeben,“ szolt Ilka. „Hanem ez kissé szomorú és nem is szeretek rá igen visszaemlékezni.“

„Mondd el! mondd el!“ kérték a többiek.

„Ha kívánjátok, hát elmondom,“ szolt Ilka, s a gyermekek mind csendesen közel húzódtak hozzá és figyeltek. „Tehát mint tudjátok, múlt télen a növeldeben voltam s ott töltöttem az időt egészen a szünidőig; eleintén szomorú voltam és rosszul éreztem magamat annyi ismeretlen leány között; de néhány nap múlva már megbarátkoztam velök és megszerettem őket, különösen pedig Esztikét, ki mellettem ült a padban, s kivel csakhamar a legjobb barátnék voltunk, ugy hogy cseppet sem kívánkoztam többé haza. Egy napon, épen a husvéti ünnepek után, Esztikének valami dolga volt a nevelőnő szobájában s egyszerre onnan szaladva jött a kertbe, hol mi többiek játszottunk. „Leányok, leányok!“ szolt, „ujságot mondok; új leány jött a növeldebe, láttam, épen most van benn az igazgatónőnél egy

asszonysággal. Soha sem láttatok még oly csunya leányt; olyan sápadt és vékony; sötétbarna szoknya van rajta, haja is barna és csupa kaeskaringsós csiga.“ Mi mindnyájan nagyot nevetünk s én mindjárt azt mondtam: „No én nem fogom őt szeretni“ és a többi leány is mind azt mondta.

„Megállj csak egy percze!“ szolt ekkor közbe Károly; „azt mondtad, hogy csiga volt a hajában?“

„Oh, te bolondos!“ szolt Ilka.

„Azt értettem alatta, hogy haja ugy fel volt göndörítve, mintha csupa csiga-biga volt volna. Tehát a mint mi így a kertben játszottunk, jött a nevelőnő és mellette az új leány; igazán, soha sem láttam olyan szomorú arcú leányt. Egyszerű, nem is új barna ruha volt rajta, rövid ujjakkal, ugy hogy vörös, csontos karja kilátszott.

„Oh, ki nem állhatom őt!“ szoltam Erzsikéhez. „Ne beszéljünk vele, menjünk el.“

Elszaladtunk tehát a kert másik végére s ott maradtunk, míg ebédre nem harangoztak; mikor ebédre siettünk fel az étterembe, láttuk, hogy az új növendék ott áll egy magában a kert közepén és egy piczinyke, sárga boritéku könyvből olvas. A mint mi közel jutottunk, hamar zsebébe dugta a könyvet. Az angol nyelvmesternő épen közeledett hozzá és szolt: „Matild kisasszony, az ebéd készen van, tessék feljönni.“

(Folytatása következik.)

„PALI ELEINTÉN AZT HITTE, HOGY CSAK ÁLMODIK.“ (lásd 107. l.)

kolából
„N
„Ott vo
megsér
perzsel

azért
lángo
gatta
nek
Aladá
tor g

nagy
hisze
volna

„NEM BIZ'ÉN!”

„**V**ÉRT nem volt Aladár ma iskolában? Ki tudja? Hol jár?” kérdezték a fiúk, mikor az iskolából széteszlottak.

„Nem hallottátok még?”, szölt Béla. „Ott volt ez éjjel a nagy tüznél, nagyon megsértette karját és arcát is összerzselte.”

„A tüznél? Mi dolga volt ott? Miért ment oda?” kérdezték a fiúk.

„Miért ment oda? Mert bátor fiu,” felelt Béla. „Hallotta, hogy egy szegény asszony gyermekével együtt egy becsukott szobába rekedt, melyhez nem lehetett hozzáférni, mert az ajtó körül már nagyon csapkodtak a lángok. Aladár tehát egy létrán felmászott s a padlásról leugrott az első emeleti a tornácra, másfél ölnyi magasságból; ekkor sérült meg karja, de

azért felugrott, kinyitotta az ajtót s a lángokon keresztül villám-gyorsan kiragadta az anyát és a gyermeket; ezeknek nem is igen lett bajok, de szegény Aladár összeégette arcát. Ez aztán a bátor gyerek!”

„Nem látok az egész dologban olyan nagy bátorságot,” szólalt meg Pali: „azt hiszem, közülünk mindenki megtette volna ugyanazt.”

A fiúk nagyot nevettek Pali e sza-

vain, mert épen őt nem a legvitézebbnek ismerték. Pali látta, hogy rajta nevetnek és hetykén szölt: „Talán azt hiszitek, hogy ha például én ott közel vagyok, közönyösen néztem volna, mint ég oda az a szegény asszony és gyermeke s hogy félttem volna megmentésére sietni? Nem biz'én!”

Pali nem tudta, hogy „nem biz'én” épen az ő gunyveve volt az iskolában, mert mindig ezzel szokott kérkedni:

most, midőn ismét mondta, pajtásai gunyosan kezdtek egymás közt nevetgélni s bizonyosan czivakodás támad, ha egy újabb kérdés más felé nem irányozza a figyelmet.

„Hát Gyuri miért nem volt iskolában? Az ő helye is üres volt,“ szölt egyik tanuló.

„Oh! ez már egészen másféle történet,“ felelt Béla nevetve. „Hanem ennél is tűz, vagy legalább füst volt a földolog. Gyuri tegnap este magára maradt a szobában s megpillantotta atyja szivartárczáját, melyet az ott felejtett az asztalon. Gyuri pajtásunk tehát neki fogott, elszívott egy szivart, aztán egy másodikat és még egy harmadikat is: azután pedig olyan beteg lett belé, hogy most ágyban fekszik.“

Gyuri sorsán nagyot nevettek pajtásai, leginkább pedig Pali, ki betykén mondogatta: Ugyan gyenge legény Gyuri! Én tiz szivartól sem lennék beteg. Nem biz'én!“

„Próbáltad már, — Szivaroztál már? — Hol? Gíthon? vagy kint a kertben elbújva? Pipából? Magyar dohányt?“ E kérdéssel ostromolták a fiuk Palit és minden kérdésnél nagy kacagásban törtek ki, mert Pali nem tudott felelni, csak boszankodott. De mentől inkább boszankodott, annál jobban gunyolták, úgy, hogy végre nem tudott mit csinálni, hátat fordított és haza szaladt.

Pali, ha boszantották, vagy ha menekülni akart kérdezősködések elöl, rendszeren a kocsiszinbe menekült, hol egy nagy ketreczben tengeri nyulacskái voltak. Most is, hogy az iskolából haza szaladt, ide sietett s bosszuságában nem tudott mást tenni, mint hogy erősen kezdte tisztogatni nyulacskái ketreczét. Ez unalmas és hosszú munka volt s mire elkészült, elmúlt bosszusága is és játszani kezdett állatkáival.

„Nos, vén Tóbiás, hogy vagy?“ szölt egy öreg vak nyulhoz, mely kedvence

volt s külön ketreczcel birt. „Vártál-e, öreg? Ugy-e, nem? Alszol, elfelejtettél engem! De én nem feledkezem meg az én szegény vak Tóbiásomról soha. Nem biz'én!“

Pali igen jószívü gyermek volt s miután testvérekkel nem birt, nyulacskáival és madaraival játszott; s ezek valóban nem panaszkodhattak, hogy kis gazdájuk rosszul bánik velök, vagy elhanyagolja őket. Szerették is nagyon, hozzászaladtak, kezéből ettek stb. Szegény állatkák! nem ismerték ám gazdájuk rossz tulajdonait melyek nem sokára vést hoztak reájuk.

Kevéssel az előtt, hogy Pali hazajött az iskolából, a faragóbéres valamit dolgozott a fészkerben s ott hagyta pipáját, a dohányzacskót és gyufát. Pali, a mint nyulacskáit rendbe hozta s menni készült, megpillantá a dohányt és pipát s rögtön eszébe jutott, mennyire nevettek a fiuk, mikor azt mondta, hogy ő bizony nem lenne beteg a dohányzástól. Azért is most megpróbálja! Tudta, hogy szülei keményen eltiltották ezt, s ezért körül nézett, hol végezhetné titokban a tilos cselekedetet. Felmászott a kocsiszin padlására s ott a szénába heveredve, megtömte a pipát és rágyújtott.

Marci kocsisnak persze nem is valami finom dohányzó készülékei voltak: kétgarasos makrapipa kurta szárral, és afféle jó magyar kapadohány, melytől még a bőr is leválik az ember nyelvről. Hanem Pali csak füstölt vitézül. „Oh, nem leszek én ettől beteg; nem biz'én!“ Hanem lassanként sajátságos, kellemetlen érzés lepte meg, a föld fogni látszott körülte, az ég is mintha tánczolt volna a magasban. „Oh, nem leszek én azért beteg, nem biz'én,“ ismétlé Pali; de alig hogy kimondta, eldobta a pipát és egyik padlásablak felé sietett, mert feje szédült és friss légre volt szüksége. Az egész padlás tánczolni látszott vele, az udvar pedig mintha odább szaladt volna, mikor lenézett. Érezte,

hogy jó lesz hamar szobába jutni és ágyba feküdni, mert feje rettentően kezdett fájni. Tántorogva kereste a létrát és maga sem tudtamikép de mégis szerencsésen lejutott, szobájába sietett és lefeküdt, mert minden hetykélkedése mellett is bizony nagyon beteg és levert volt. Behunyta szemét és igyekezett elaludni, de hiába. Veriték csorgott arczán, feje zuggott, torka égett s szegény fiú! azt hitte, hogy már vége van életének. Végre kissé elszenderedett és épen Aladárral álmodott, a mint ez egy gyermeket megmentett a tűzből, csupa lángot és füstöt látott maga körül, tűzharangot „tűz van“ kiáltásokat hallott. — midőn hirtelen fölébredt és valósággal zajos kiabálást hall az udvaron! „Tűz van! tűz van!“

Pali eleintén azt hitte, hogy csak álmodik. De a tűzharang erősen kongott, a lárma mindig nagyobb lett s Pali végre kiugrott az ágyból, szédülő fejjel az ablakhoz tántorgott és látta, hogy nem álmodott, hanem az udvar végén a kocsiszin padlása lángban áll s a füst vastagon tódul ki alul is onnan, hol az ő nyulacskái voltak.

Hamar felöltözött és leszaladt tehát Pali és sietett a tűz helyéhez. Rögtön eszébe jutott, hogy a tűz nem másból származik, mint hogy ő az égő pipát a széna közé dobta s így okozta a veszedelmet. A padlásra sok széna volt, s az emberek, kik oltás végett oda jöttek, minden erejüket megfeszítették, hogy még valamit megmenthessenek. Pali rimánkodott, hogy mentse meg az ő nyulacskáit a szénából, de az emberek nem törődtek a nyulacskákkal s Pali maga még csak közel sem mert menni a lángokhoz.

Igy a szegény nyulacskák oda veszttek, az öreg vak Tobiással együtt, leégett az egész kocsiszin, minden szénával együtt és mindez csak azért, mert Pali meg akarta próbálni azt, a mivel az iskolában kérkedett. Pajtásai közt csakha-

mar hire terjedt, hogy lopta el a pipát, hogy lett beteg tőle és okozta a tűzveszedelmet s nagyon sokáig gunyolták és boszantották ezek miatt. Hanem Pali is szívére vette elkövetett hibáját, nem kérkedett többé és nem tett semmit olyat, a mit szülei vagy tanítói megtiltottak. „Nem biz ő!“

VERÉB-FÉSZEK.

EJNYE, nini! Hát e mi?
— Veréb-fészek az, Peti!
Szár az malom ereszébe
Hordta össze a verébke.

Ugyan mondd meg, Ferike,
Hogyan került ide le?
— Nyilván az a szilaj Laczi
Eresz alul turkálta ki.

Ő volt biz a, senki más,
Mert nincs benne kis tojás!
Mit tegyenek a verebek? —
Ujra fészket építenek.

A földről hát fölveszem,
Süvegembe beteszem.
Nézd csak, milyen ez a fészek!
Ilyet rakni nagy művészet.

Kóczyos, mégis gyönyörű,
Szurós, mégis gömbölyű.
Verébmadar nagy gondosan
Összehordta innen-onnan.

Veréb-módra, nem nagyon
Nézte, kié a vagyon.
Soha ilyen martalócot! . . .
Összehord az kendert-kóczyot.

A honnan telik, veszen,
Különbséget nem teszen.
Ha paraszté, ha püspöké:
Bánja is ő — mind az övé:

Papir, széna, gyolcs, posztó
Daróc, bársony: neki jó.
Gyapju, pamut — mindegy neki,
Honnan lehet, összeszedi.

Megtép agarat, vizslát,
Meghúz mindent, amit lát.
Lófarkán ül nagy-merészen —
Ugy válogat a szőrében.

Egyet ugrik s hevenyén,
Böngész a tehén fülén.
S a mily bátor a kis hamis,
Ráröpül a cziczára is.

„Amott megy egy kisasszony —
Békén még azt sem hagyom.“
Zsupsz; — a búbja tollaiból
Egy pár szalat im elrabol.

S mind csőrében viszi el. —
S hogy megvan az, ami kell:
Kuszán, borzasan — de végre
Fö lépül verébke-fészke.

Kuszán, mondám, s borzason?
Igaz, nemis tagadom.
De azért oly tudós nincsen,
Ki ily fészket megépítsen.

Ha így szólnék egy napon:
„Bölcs tudós, kérlek nagyon,
Ilyen házat építs nekem —
Mint ez itt lá, a kezemben;

De oly föltétel alatt,
Hogy rajta a vakolat
Kőz legyen. és mesterfája
Szalmaszalból legyen vágva.

S arra is gondod legyen,
Hogy beférjenek öten.
S bőven, tágan mérjed, mondom,
Hogy a család ne szorongjon:“

Megrémülne, képzem! —
Erre tudós emberem.
Mert az ilyenre, hiába.
A bölcsnek sinestu dománya.

A MÉZGYÜJTŐK.

BIZONYOSAN kevesen vannak köztetek,
kedves kis olvasóim, a kik nem szeretnék
a mézet, ezt a jó édes eledelt, mely
egészséges is, ha nem sokat esztek belőle.
Nezzétek csak, milyen szorgalmasan gyűj-
tögetik a méhecskék számunkra a mézet,
mint fáradságos reggeltől estig, mint
szállnak egyik virágról a másikra és
nem térnek soha üresen haza; azért is a
méhet választották az emberek a szor-
galom jelképeül.

A felső vidéken, hol nagy erdők
vannak, az emberek sok vad mézet is
gyűjtenek, sőt némely helyen különös for-
télylyal élnek, hogy a vad méhek által
gyűjtött mézecskeket megkaphassák.

A paraszt, kinek jó vadmézre fáj a
foga, fejszét fog és ki megy tavaszkor az
erdőbe. Itt kiválaszt egy-két vastag öreg
fát, felmászik jó magasra s ott mély lyu-
kakot vág a fa törzsébe. Mielőtt aztán
haza menne, megjegyzi a fát, hogy rá-
ismerjen. A vad méhek, ha egy ilyen kész,
kényelmes üreget találnak, bele költöz-
nek: őszkor pedig a paraszt ismét ki-
megy és haza viszi a mézet, ha ugyan
egy-egy medve még még nem előzte,
mert a maczkó is szereti ám az édessé-
get és hamar megérzi a szagát.

Döngve, zöngve, zengve, lengve
Repül méhe kis kertembe.
Bongva, zsongva járj körül —
Ha látlak lelkem örül.

Virágról virágra lebbensz
Kehelyből kehelybe rebbensz,
A sok himpor összegyűl,
Munkálsz erenyedetlenül.

Here, here, hitvány here
Eled világod heverve.
Nem dolgozol semmitsem,
Lustálsz, eszel szüntelen.

Nézd! a méh ö n e r e j é b ű l
Az a pete hogyan épül!
Az legédesb örömünk
Mit magunknak köszönünk.

A MÉZGYŰJTŐK. (lásd 108. l.)

A „KÉPEK MAGYARÁZAT NÉLKÜL“

ezimű feladványra számos és többnyire helyes megfejtések érkeztek be, úgy, hogy a *sikerültebb megfejtések beküldőinek neveit perselybe téve*, a sorsra bíztuk annak eldöntését: kinek munkálata jelenjék meg a „Kis Lap“-ban. Ez úgy hiszem, a legigazságosabb eljárás. A „Kis Lap“ mellett segédül alkalmazott kis szedőfücska, *Jancsi*, a perselyből (a szerkesztő kalapjából) a következő nevet húzta ki. *Faskó Anna*, kinek levele, a maga eredetiségében s minden szerkesztői javíthatás nélkül, im itt következik:

Kedves Forgó bácsi!

Megnéztem a kedves ujságomban a kis Lapban azon képeket, melyek a 3-ik számban magyarázat nélkül vannak.

Miután a hozzátartozó felhívást is elolvastam jobban megnéztem a képeket, és a mint az egyiken tojást láttam (az) mely csucesára van állítva az asztalon, az jutott eszembe, hogy Columbus Kristóf szégyenítette meg így ellenségeit. Gondoltam magamban, ez talán Columbus Kristóf története képekben, visszagondoltam mindarra, mit Columbusról hallottam, és tanultam és csakugyan minden képet megtudtam magamnak magyarázni.

Mivel pedig kedves Forgó bácsi kívánja, leírom, hogy hogyan magyarázom magamnak a képeket. Columbus Kristóf született Genuában és már ifju korában nagyon szeretett foglalkozni a földrajzzal és mappákkal.

Ezt mutatja az első kép. Őneki mindig az a sejtelme és hite volt, hogy a földgömbnek tulrészén is van száraz föld, mert Amerika még akkor nem volt fölfödözve.

Columbus kérte földieit, a Genuaiakat, hogy adjanak neki hajót és embereket, ő megkeresi az ismeretlen földet, de a Genuaiak nem figyeltek reá és bolondosnak tartották.

Végre Izabella spanyol királyné adott neki három kis hajót és 120 embert, melyekkel 1492-ik évben augusztus elején elindult, ismeretlen földet keresni, és azt két hónapi vitorlázás után meg is pillantotta, és miután Istennek hálát mondott, kilépett az új földre. A hol partra lépett, ott sziget volt s azt „Szent Salvator“-nak nevezte el, ezt jelenti a másik kép.

A harmadik kép mutatja, hogy akkor is voltak hamis emberek, kik szegény Columbuszt hamis vádakkal terhelték a király előtt, mire a király Columbuszt lánczra verette és Spanyolországba visszakísértette. Itt kitünt ártatlansága és ő újra nyert négy hajót, hogy fölfödözéseit folytathassa, de ezek Jamaika előtt borzasztó viharral küzdöttek, úgy hogy Columbus nagy nehezen menekülhetett meg kísérőivel. Ezen viharral mutatja a negyedik kép.

Az ötödik kép véleményem szerint azt ábrázolja, mint csillapította Columbus a sziget föllázadt lakóit az által, hogy az előre kiszámított holdfogyatkozást mint Isten haragjának

jelét,
föltün

Spany
ták ő
volna

egy
öket,
próba
Colum

kénye
szaval
is te
volna
hatod

Ig

a kép
lök,
ból la
Isten
bácsi

J
Képes
Török
eson
czius
Tordá
sön. -
hof Ir
ten. -
Sándo
Deése
miatt

I
nyugt
tom :
kútba
ban f
kitün

jelét, melyet előre mondott nekik, föltüntet.

Mikor végre visszatért Columbus Spanyolországba, ellenségei kigunyolták őt, hogy bizony más is földözhetne volna föl Amerikát. Erre Columbus egy tojást vett elő és fölszólította őket, állítsák azt hegyére. Mindenki próbálta, de senki sem tudta. Végre Columbus bezuzta a tojás hegyét és kényelmesen hegyére állította ezen szavakkal: Lássák uraim, ezt más is tehette volna, ha oly okos lett volna. Ezen jelenetet ábrázolja a hatodik kép.

Igy magyaráztam én magamnak a képeket, ha eltaláltam, akkor örülök, ha nem, akkor majd a számokból latom be tévedésemet. Addig is Isten áldását kívánom kedves Forgó bácsinak és maradok tisztelettel

Márkó April 26-án 1871.

FASKÓ ANNA 10 éves.

Jó leírásokat küldöttek még be: *Képe*ssy Józsi és István ikertestvérek, Török-Beesén. — *Csigó* László, Gulácson. — *Justh* Géza, Rosnyón. — *Stéfczius* Aladár, Pesten. — *Bogdánfy* Ödön, Tordán. — *Brück* Paulina, Nagy-Körösön. — *Uj* János, Szegeden. — *Schulhof* Irma, Pécsen. — *Kóis* Emma, Pesten. — *Herz* Anna, Pesten. — *Tutsek* Sándor, Kolozsvárt. — *Medgyesi* Gizella, Deésen. — A kevésbé jók nevét hely szüke miatt föl nem említhetjük.

Bacsák Saroltának, Szászson. Megnyugtatóására, kis lányom, ezennel tudatom: hogy *Vad Laci* nem fuladt bele a kútba. Kihuzták. De, a mint a jelen számban foglalt „*verébfészek*“ című versből kitünik, azóta megint csinyt követett el.

MUNKÁS ROVAROK.

KIS OLVASÓIM közül bizonyosan nem egy leánykának van korál nyakába, vagy legalább látott ilyent. Vajjon tudják-e, hogy e szép, fényes piros kő egy piczinyke kis állat munkája?

A korállérgék a tengerben laknak s ott építenek maguknak lakást; ez csupa piczi kis kemény sejtekből áll, egyik a másik felett s addig nő és szaporodik, míg végre kitornyosul a tenger színe fölé és gyakran nagy szigeteket is képez. De nem minden korál egyforma: némelyek fehér, mások piros színű házakat csinálnak maguknak; az melyet ékszerűl használnak, a piros korál: sokkal ritkább és nehezebben megszerezhető: azon piczi állatok, melyek ezt készítik, természetesen nagyon lassan, sokáig hoznak össze akár csak egy mogyorónyi darabot is, az is mélyen van a víz alatt.

A korállalászat ugy történik, hogy ott, hol korálokat gyanítanak, súlyos nehezékekkel ellátott hálót eresztenek mélyre a víz alá, és aztán erősen huzzák a hajó után. A háló beleütődik a koral-sziklába és egyes darabokat letör belőle, ezeket aztán a nagy városokban aranyművesek szépen kicsiszolják és kis és nagy leányok mint nyakékszert viselik.

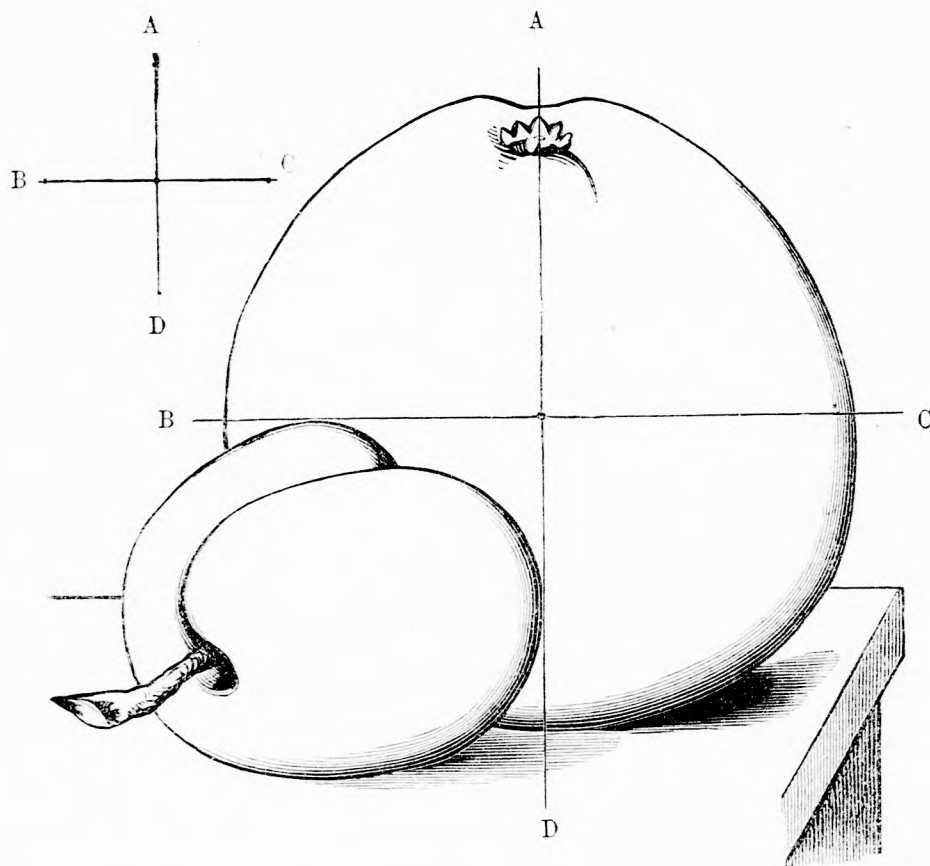
Földváry Misike. Tassról, a következő talányt küldé a „*Kis Lapnak*“: Ha megharapod, visszaharap; ha nagyon szereted megrikat. — Mi az?

UJ FELADVÁNYOK.

Ki tudná közületek annak okát megmondani: 1-ször, hogy Amerikát, jóllehet Columbus Kristóf fedezte föl azt: miért nem híjják Columbiának? — és 2-szor, ki után nevezik Amerikát Amerikának? — végül 3-szor: van-e Columbia nevű része a fölnek és hol van az?

A leghelyesebb megfejtések közül az egyik kihuzatván, az a 12. számban fog megjelenni.

A „KIS LAP” RAJZMINTÁI.

Huzzatok két vonalat, melyek szegik egymást és jegyezzétek meg rajtok azon pontokat, melyeken az alma körvonalai átmennek. E négy pont *A. B. C.* és *D* betűkkel van megjelölve. Már most gondosan úgy rajzoljátok meg az almát, mintha az a szilvaszem nem is volna mellette; később aztán a fölösleges vonásokat kitörölhetitek.

Épen ilyen módon kell megrajzolni a szilvaszemet is. A beosztást csináljátok meg magatok aszerint, a mint az almánál látjátok. Meglévén az egész rajz, a segéd-vonalakat természetesen kitöröljétek.

Kiadatott és nyomtatott a Deutsch-féle könyvnyomda és kiadói részv.-társ. intézetében, Pest József tér 6. sz.

Felelős szerkesztő: Forgó János. — Ára negyedévre 1 fát.